

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobkyně: **E. N.**, zastoupené JUDr. Františkem Váchou, advokátem se sídlem Zenklova 8, Praha 8, proti žalovanému: **Český telekomunikační úřad**, se sídlem Sokolovská 58/219, Praha 9, o žalobě na vyslovení nicotnosti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 2. 2011, č. j. 034357/2009-631/Zvá/G XIII.vyř., a rozhodnutí předsedy Rady žalovaného ze dne 18. 8. 2011, č. j. ČTÚ-32 444/2011-603, o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 23. 1. 2014, č. j. 10 A 210/2013 – 53,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím předsedy Rady žalovaného (dále též jen „žalovaný“) ze dne 18. 8. 2011, č. j. ČTÚ-32 444/2011-603 (dále jen „napadené rozhodnutí“), byl zamítnut rozklad žalobkyně proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 2. 2011, č. j. 034357/2009-631/Zvá/G XIII.vyř., jímž byla žalobkyni stanovena povinnost uhradit společnosti VOLNÝ, a. s. dlužnou částku 9253 Kč s příslušenstvím za poskytnutou službu elektronických komunikací a povinnost uhradit náhradu nákladů řízení.

[2] Žalobu, kterou se žalobkyně domáhala vyslovení nicotnosti obou v záhlaví označených správních rozhodnutí, Městský soud v Praze usnesením ze dne 23. 1. 2014, č. j. 10 A 210/2013 – 53 (dále jen „městský soud“ a „napadené usnesení“), odmítl podle

§ 46 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). V odůvodnění uvedl, že napadené rozhodnutí bylo žalobkyni doručeno dne 26. 8. 2011 a žalobkyně podala správní žalobu až dne 9. 10. 2013, tedy až po uplynutí dvouměsíční lhůty uvedené v § 72 odst. 1 s. ř. s. Městský soud konstatoval, že okamžik podání žaloby podle části páté zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“), nemá žádný vliv na splnění lhůty dle § 72 s. ř. s., pokud není v občanském soudním řízení rozhodnuto o zastavení řízení dle § 104b o. s. ř. Žalobkyně dne 12. 10. 2012 podala u Obvodního soudu pro Prahu 8 návrh na změnu žaloby, avšak soud dne 23. 7. 2013 tuto změnu nepřipustil; městský soud měl za to, že analogicky k § 72 odst. 3 s. ř. s. jsou zachovány účinky spojené s podáním žaloby podle občanského soudního řádu i v případě, kdy soud v občanském soudním řízení rozhodl o nepřipustění změny žaloby spočívající v určení nicotnosti správního rozhodnutí. Žalobkyně však nejen že správní žalobu na vyslovení nicotnosti správních rozhodnutí nepodala ve lhůtě jednoho měsíce dle § 72 odst. 3 s. ř. s., ale také nepodala samostatný návrh na změnu žaloby v dvouměsíční lhůtě dle § 72 s. ř. s., která započala doručením napadeného rozhodnutí. Městský soud měl za to, že lhůta dle § 72 odst. 1 s. ř. s. nebyla určena správním aktem týkajícím se podnětu účastníka řízení k prohlášení nicotnosti dle § 78 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (v nyní posuzovaném případě sdělením předsedy Rady žalovaného ze dne 6. 6. 2013, č. j. 32 444/2011-603/VII.). Nadto žalobkyně podala správní žalobu opožděně i za odlišného výkladu, neboť sdělení k jejímu podnětu k prohlášení nicotnosti správních rozhodnutí jí bylo doručeno dne 10. 6. 2013. Městský soud také konstatoval, že žalobkyni nevzniklo legitimní očekávání neomezené lhůty k podání žaloby na vyslovení nicotnosti správního rozhodnutí, neboť si byla vědoma odlišné judikatury již v okamžiku podání podnětu k prohlášení nicotnosti ze dne 7. 5. 2013, přesto aktivně nečinila úkony vylučující následky jiného výkladu. Rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 100/2010 – 65 (které sjednotilo judikaturu ohledně lhůt pro podání žaloby na vyslovení nicotnosti správního rozhodnutí) bylo navíc vydáno již dne 12. 3. 2013.

II. Obsah kasační stížnosti

[3] Proti napadenému usnesení podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost z důvodu dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. V její první části obsáhle rekapitulovala průběh řízení vedeného podle občanského soudního řádu u Obvodního soudu pro Prahu 8 (dále jen „obvodní soud“). Uvedla, že proti shora označeným správním rozhodnutím podala dne 24. 10. 2011 u obvodního soudu žalobu. V průběhu řízení o této žalobě podala dne 12. 10. 2012 návrh na změnu žalobního petitu, kterou se domáhala vyslovení nicotnosti těchto správních rozhodnutí. Nicotnost správních rozhodnutí namítla i v odvolání proti usnesení obvodního soudu ze dne 5. 2. 2013, č. j. 7 C 60/2011 – 132, jímž byl zamítnut její návrh na odložení právní moci, resp. vykonatelnosti obou správních rozhodnutí. Civilní senát Městského soudu v Praze, který o odvolání rozhodoval, však v usnesení ze dne 30. 4. 2013, č. j. 24 Co 77/2013 – 146, uvedl, že o změně petitu žaloby, jímž stěžovatelka požadovala vyslovení nicotnosti správních rozhodnutí, musí rozhodnout soud prvního stupně; zároveň dodal, že v řízení podle části páté o. s. ř. je vyloučeno rozhodování o nicotnosti správních rozhodnutí. Na základě tohoto usnesení podala stěžovatelka podnět k vyslovení nicotnosti shora označených správních rozhodnutí, který byl žalovaným dne 6. 6. 2013 odložen jako nedůvodný. Stěžovatelka dále ke kasační stížnosti přiložila protokol o jednání před obvodním soudem ze dne 23. 7. 2013, z něhož je patrné, že obvodní soud zamítl její návrhy na změnu petitu žaloby na vyslovení nicotnosti správních rozhodnutí a na přerušování řízení. Dle tvrzení stěžovatelky do doby podání kasační stížnosti obvodní soud nadále nereagoval na její návrh na přerušování řízení podle § 109 odst. 2 písm. c) o. s. ř. z důvodu probíhajícího řízení u správního soudu.

pokračování

[4] Stěžovatelka s poukazem na usnesení zvláštního senátu zřízeného podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zvláštní senát“), ze dne 5. 3. 2012, č. j. Konf 53/2011 - 25, shrnula svůj právní názor na postup obvodního soudu tak, že obvodní soud dle jejího názoru nestál při rozhodování o návrhu na změnu žalobního petitu na vyslovení nicotnosti správních rozhodnutí před volbou, zda návrhu vyhovět, nebo jej zamítnout, ale měl řízení zastavit podle § 104b odst. 1 o. s. ř., nebo je přerušit podle § 109 odst. 2 písm. c) o. s. ř. Pokud obvodní soud řízení vedené podle občanského soudního řádu nezastavil (ani je nepřerušil) a stěžovatelku nepoučil o možnosti podat žalobu na vyslovení nicotnosti správních rozhodnutí u správního soudu, jednal dle stěžovatelky v rozporu se zákonem.

[5] V druhé části kasační stížnosti stěžovatelka vyjádřila své výhrady vůči postupu městského soudu. Dle jejího názoru nelze souhlasit s tím, že zmeškala lhůtu pro podání správní žaloby; v tomto ohledu by bylo spíše možné uvažovat o jejím předčasném (nikoli o opožděném) podání. Vzhledem k tomu, že se několikrát bezvýsledně pokoušela přimět obvodní soud k přerušení řízení, posouzení její žaloby jako předčasně podané by bylo přepjatým formalismem, který vzhledem k postupu obvodního soudu nemůže jít k její tíži. Stěžovatelka považovala městským soudem užitou analogii rozhodnutí o zastavení řízení s rozhodnutím o zamítnutí návrhu na změnu žalobního petitu za zcela nepřijatelnou, neboť obě rozhodnutí nelze srovnávat; zatímco v případě zastavení řízení celé řízení končí, v případě zamítnutí návrhu na změnu žalobního petitu jde pouze o dílčí rozhodnutí. Obvodní soud měl navíc otázku nicotnosti správních rozhodnutí posoudit ex offio. Dle názoru stěžovatelky nemohl městský soud počátek lhůty pro podání žaloby dovozovat z okamžiku doručení dopisu žalovaného ze dne 10. 6. 2013 (kterým jí bylo sděleno zamítavé stanovisko k jejímu podnětu k prohlášení nicotnosti správních rozhodnutí), neboť související poznámku uvedla jako apel na obvodní soud, aby řízení co nejdříve přerušil a mohla být podána správní žaloba. Stěžovatelka považovala sdělení městského soudu o odlišné judikatuře za nesrozumitelné, neboť jí nebylo zřejmé, jaké a od čeho odlišné judikatury si měla být vědoma a jaké úkony měla činit. Podnět k prohlášení nicotnosti učinila na základě stanoviska civilního senátu Městského soudu v Praze, aby splnila požadavek § 68 písm. c) s. ř. s., přičemž očekávala, že po jejích výzvách obvodní soud řízení přeruší nebo zastaví. Doručení usnesení civilního senátu Městského soudu v Praze o potvrzení zamítnutí odkladu právní moci správního rozhodnutí nezakládá počátek lhůty pro podání správní žaloby na vyslovení nicotnosti správních rozhodnutí, i když se tímto způsobem stěžovatelka o nutnosti podat správní žalobu dozvěděla.

[6] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti toliko odkázal na svá vyjádření uplatněná v průběhu řízení před městským soudem.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[7] Nejvyšší správní soud se kasační stížností zabýval nejprve z hlediska splnění formálních náležitostí. Konstatoval, že stěžovatelka je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byla účastníkem řízení, z něhož napadené usnesení vzešlo (§ 102 s. ř. s.). Kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.). Podmínka povinného zastoupení ve smyslu § 105 odst. 2 s. ř. s. je také splněna. Kasační stížnost je tedy přípustná.

[8] Nejvyšší správní soud poté posoudil důvodnost kasační stížnosti a zkoumal přitom, zda napadené usnesení netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

[9] Na úvod je třeba poznamenat, že pokud je žaloba odmítnuta pro nepřipustnost a městský soud se jí tedy věcně nezabýval, Nejvyšší správní soud přezkoumává pouze to, zda městský soud správně posoudil nesplnění procesních podmínek, věcný obsah žaloby přezkoumávat nemůže (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 1. 2006, č. j. 2 As 45/2005 – 65, všechna v tomto rozsudku citovaná rozhodnutí zdejšího soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz). V nyní posuzované věci je tak předmětem sporu otázka, zda městský soud nepochybil, když žalobu podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. odmítl.

[10] Podle § 104b odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“), „[n]áleží-li věc do věcné příslušnosti soudu, který rozhoduje podle zvláštního zákona věci správního soudnictví, soud řízení zastaví. V usnesení o zastavení řízení musí být navrhovatel rovněž poučen o možnosti podat žalobu proti rozhodnutí správního orgánu ve správním soudnictví.“

[11] Podle § 72 odst. 1 s. ř. s. „[ž]alobu lze podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou.“ Podle odst. 3 téhož ustanovení „[j]estliže soud rozhodující v občanském soudním řízení zastavil řízení proto, že šlo o věc, v níž měla být podána žaloba proti rozhodnutí správního orgánu, může ten, kdo takovou žalobu v občanském soudním řízení podal, podat u věcně a místně příslušného soudu žalobu ve správním soudnictví do jednoho měsíce od právní moci rozhodnutí o zastavení řízení. V takovém případě platí, že žaloba byla podána dnem, kdy došla soudu rozhodujícímu v občanském soudním řízení.“

[12] Nejvyšší správní soud řešil otázku, zda je žaloba namítající nicotnost správního rozhodnutí vázána nějakou zákonnou lhůtou, v minulosti již několikrát. V rozsudku ze dne 17. 3. 2005, č. j. 7 Afs 17/2005 – 42, dospěl k jednoznačnému závěru, že i pro podání žaloby, kterou se žalobce domáhá vyslovení nicotnosti správního rozhodnutí, platí lhůty stanovené v § 72 odst. 1 s. ř. s. Tento náhled nepřímě aproboval i Ústavní soud, který ústavní stížnost proti citovanému rozsudku odmítl usnesením ze dne 2. 2. 2006, sp. zn. II. ÚS 335/05. Na tuto linii úvah pak Nejvyšší správní soud navázal v rozsudku ze dne 21. 4. 2005, č. j. 4 As 31/2004 - 53, publ. pod č. 619/2005 Sb. NSS, obecnější tezí, podle níž „možnost vyslovení nicotnosti právního aktu přichází v úvahu jen za splnění předpokladu, že žaloba proti takovému aktu směřující je sama způsobitelná soudní přezkoumávkou vůbec vyvolat“ (obdobně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 8. 2006, č. j. 5 As 67/2005 - 88, publ. pod č. 988/2006 Sb. NSS). Později se uvedenou otázkou zabýval též rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 12. 3. 2013, č. j. 7 As 100/2010 - 65, publ. pod č. 2837/2013 Sb. NSS, v němž dospěl k závěru, že nicotnost je jedním z možných důvodů pro zrušení rozhodnutí v odvolacím řízení a že žalobu, jejímž jediným důvodem je tvrzená nicotnost správního rozhodnutí prvního stupně nebo rozhodnutí o odvolání, je „nutné podle § 72 odst. 1 s. ř. s. podat do dvou měsíců poté, kdy bylo žalobci oznámeno rozhodnutí o odvolání doručením jeho písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou.“ Rozšířený senát zároveň konstatoval, že řízení o prohlášení nicotnosti podle § 77 odst. 1 a § 78 správního řádu je pouhým dozorcím prostředkem (a příslušný správní orgán je tedy na základě podnětu není povinen zahájit, pokud k tomu neshledá důvod) a nelze jej považovat za řádný opravný prostředek v řízení před správním orgánem, který musí žalobce vyčerpat před podáním žaloby, jejímž jediným důvodem je tvrzená nicotnost rozhodnutí prvního stupně nebo rozhodnutí o odvolání. Přestože se citované závěry rozšířeného senátu týkaly rozhodnutí o odvolání, nic nebrání jejich aplikaci v nyní posuzovaném případě, v němž bylo o rozhodnutí správního orgánu prvního stupně rozhodováno na základě rozkladu

pokračování

(srov. § 152 odst. 4 správního řádu). Ze správního spisu Nejvyšší správní soud ověřil, že napadené rozhodnutí bylo tehdejšímu zástupci stěžovatelky JUDr. Zdeňku Nopovi doručeno dne 26. 8. 2011, poslední den lhůty pro podání správní žaloby podle § 72 odst. 1 s. ř. s. tak uplynul dne 26. 10. 2011. Stěžovatelka však podala k městskému soudu žalobu na vyslovení nicotnosti v záhlaví uvedených správních rozhodnutí až dne 9. 10. 2013; dovozovat přípustnost žaloby toliko za použití § 72 odst. 1 s. ř. s. tedy nelze.

[13] K výše uvedenému je vhodné dodat, že ani pokud by se stěžovatelka dovolávala intertemporálních účinků judikatury (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2009, č. j. 2 As 34/2009 - 65) a namítala by, že nová interpretace počátku běhu lhůty pro podání žaloby na vyslovení nicotnosti rozhodnutí zaujatá rozšířeným senátem je pro ni nepříznivá a zbavuje ji možnosti vyslovení nicotnosti správním soudem, nemohla by být úspěšná. Jak totiž správně konstatoval městský soud, podanou žalobu by nebylo možné považovat za včasnou ani podle dřívější judikatury Nejvyššího správního soudu, neboť sdělení žalovaného ve věci podnětu stěžovatelky k prohlášení nicotnosti shora uvedených správních rozhodnutí jí bylo doručeno dne 10. 6. 2013.

[14] Spornou tak může být pouze otázka, zda přípustnost žaloby nelze spatřovat v použití § 72 odst. 3 s. ř. s., tj. v souvislosti se sporem stěžovatelky, která shora uvedená správní rozhodnutí napadla u obvodního soudu, tedy soudu rozhodujícího v občanském soudním řízení. Stěžovatelce lze přisvědčit v tom, že v nyní posuzované věci lze vyjít z usnesení ze dne 5. 3. 2012, č. j. Konf 53/2011 – 25, publ. pod č. 2644/2012 Sb. NSS, v němž zvláštní senát konstatoval: *„soud v řízení podle části páté občanského soudního řádu je oprávněn zkoumat předložené správní rozhodnutí z hlediska jeho možné nicotnosti jako předběžnou otázku. Jestliže však žalobce nicotnost přímo namítá, resp. domáhá se jejího vyslovení po soudu v občanském soudním řízení, nemůže mu tento soud vyhovět a musí ho s tímto nárokem odkázat na soudy ve správním soudnictví.“* Zvláštní senát v citovaném usnesení také uvedl, jaký má být konkrétní procesní postup soudů v případě některých procesních situací: *„Domáhá-li se žalobce žalobou v řízení podle části páté občanského soudního řádu vyslovení nicotnosti správního rozhodnutí, soud v občanském soudním řízení o této žalobě nebo její části zastaví podle § 104b odst. 1 o. s. ř. a v souladu s § 72 odst. 3 s. ř. s. žalobce poučí, že může do jednoho měsíce od právní moci rozhodnutí o zastavení řízení podat žalobu na vyslovení nicotnosti ve správním soudnictví. (...) Podá-li žalobce žalobu proti správnímu rozhodnutí podle části páté občanského soudního řádu, v níž nicotnost správního rozhodnutí nenamítá, posoudí soud v občanském soudním řízení tuto nicotnost z moci úřední jako předběžnou otázku. Dospěje-li k závěru, že správní rozhodnutí je nicotné, řízení o žalobě zastaví podle § 104 odst. 1 o. s. ř. pro neodstranitelný nedostatek podmínky řízení spočívající v absenci pravomocného správního rozhodnutí, které by soud mohl svým rozsudkem nabravit.“*

[15] Zvláštní senát v citovaném usnesení také uvedl, že soud v občanském soudním řízení může podle § 109 odst. 2 písm. c) o. s. ř. řízení přerušit do rozhodnutí správního soudu o žalobě na vyslovení nicotnosti rozhodnutí správního orgánu. Podmínkou pro takový postup je však přípustná (včasně podaná) správní žaloba, na jejímž základě mohou správní soudy o namítané nicotnosti správních rozhodnutí věcně rozhodnout. Otázka přípustnosti takové správní žaloby je však samotným předmětem nyní posuzované věci; návrhy stěžovatelky na přerušování řízení se tedy neopíraly o žádné konkrétní řízení probíhající před správními soudy, v němž by bylo přímo rozhodováno o meritu sporu. Pokud tedy obvodní soud návrhům stěžovatelky na přerušování řízení nevyhověl, nelze v takovém procesním postupu spatřovat pochybení, natož pak pochybení, které by jakýmkoli způsobem mohlo založit přípustnost nyní posuzované správní žaloby (jak v kasační stížnosti naznačila stěžovatelka).

[16] V nyní posuzované věci by však bylo možné posoudit podanou správní žalobu jako přípustnou v důsledku namítaného pochybení obvodního soudu při postupu podle § 104b o. s. ř. Stěžovatelka v této souvislosti konkrétně uvádí, že obvodní soud pomínil svou základní povinnost poučit ji o možnosti podání správní žaloby a v jaké lhůtě tak může učinit. Z judikatury Nejvyššího správního soudu pak skutečně vyplývá, že přípustnost správní žaloby podle § 72 odst. 3 s. ř. s. je třeba dovodit i za situace, kdy soud v občanském soudním řízení pochybí a v důsledku tohoto pochybení účastník řízení zmešká lhůtu pro podání správní žaloby, např. pokud soud rozhodující v občanském soudním řízení ohledně věci, v níž měla být podána žaloba proti rozhodnutí správního orgánu, řízení nezastaví, nýbrž žalobu toliko (neformálně) postoupí věcně a místně příslušnému krajskému soudu jako soudu správnímu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 9. 2013, č. j. 4 Ads 72/2013 – 30). Uvedená judikatura vychází z premisy, že účastníkovi řízení nelze klást k tíži nesprávný procesní postup soudu. Dle těchto závěrů by tedy nebylo možné klást k tíži stěžovatelky nesprávný postup obvodního soudu, který by její návrh na změnu petitu (na vyslovení nicotnosti správních rozhodnutí) nepřipustil z důvodu absence své věcné příslušnosti a stěžovatelku by o možnosti podat správní žalobu na vyslovení nicotnosti správních rozhodnutí nepoučil; takový postup by stěžovatelce znemožnil podat správní žalobu v řádné lhůtě dle § 72 odst. 3 s. ř. s. a narážel by rovněž na limity práva na spravedlivý proces podle čl. 36 Listiny základních práv a svobod.

[17] Pro nyní posuzovanou věc je však rozhodující, že i v případě takového hypotetického pochybení soudu v občanském soudním řízení platí, že (správní) žaloba byla podána dnem, kdy došla soudu rozhodujícímu v občanském soudním řízení. Stěžovatelka se domáhala zrušení shora uvedených správních rozhodnutí žalobou podanou obvodnímu soudu dne 24. 10. 2011, avšak návrh na vyslovení (určení) nicotnosti správních rozhodnutí podala až dne 12. 10. 2012. Právě tento den lze považovat za den podání žaloby, jíž se žalobce žalobou v řízení dle občanského soudního řádu domáhá vyslovení nicotnosti správního rozhodnutí ve smyslu usnesení ze dne 5. 3. 2012, č. j. Konf 53/2011 – 25, a jejímž jediným důvodem (tj. jediným důvodem, o němž v důsledku dvojkolejnosti přezkumu správních rozhodnutí vydaných v soukromoprávní věci rozhodují soudy ve správním soudnictví) je tvrzená nicotnost správních rozhodnutí ve smyslu usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2013, č. j. 7 As 100/2010 – 65. Lze tak shrnout, že poslední den lhůty pro podání správní žaloby namítající nicotnost správních rozhodnutí uplynul dne 26. 10. 2011; stěžovatelka však takovou žalobu uplatnila (resp. podala návrh na změnu petitu na vyslovení nicotnosti správních rozhodnutí) až dne 12. 10. 2012. Dovožovat včasnost správní žaloby ze včasnosti žaloby uplatněné u soudu v občanském soudním řízení domáhající se „pouhého“ zrušení správního rozhodnutí nelze, neboť za takové situace by žalobce mohl kdykoli za řízení navrhnout změnu petitu na vyslovení nicotnosti správních rozhodnutí a lhůta pro podání správní žaloby na vyslovení nicotnosti správních rozhodnutí by tím byla zachována. Městský soud tedy zcela správně konstatoval, že správní žaloba na vyslovení nicotnosti shora označených správních rozhodnutí (ani v případě důvodnosti namítaného pochybení obvodního soudu, který údajně stěžovatelku řádně nepoučil o možnosti podat správní žalobu), nebyla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě podle § 72 odst. 1 s. ř. s. (ve spojení s § 72 odst. 3 s. ř. s.).

IV. Závěr a náklady řízení

[18] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že městský soud nepochybil, když žalobu stěžovatelky podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. odmítl. Z výše uvedených důvodů vyhodnotil Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle § 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s. jako nedůvodnou a zamítl ji.

pokračování

[19] Stěžovatelka, která neměla v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému náklady nad rámec jeho činnosti nevznikly. Proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že se žalovanému náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. listopadu 2014

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu